

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/395/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225111
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225111.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Kráľa v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 495 eur, na odvolanie žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. októbra 2013, č. k. 19C/201/2012-81 a na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 4. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-131, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-142 a proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 9. mája 2014, č. k. 19C/201/2012-190, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. októbra 2013, č. k. 19C/201/2012-81, **m e n í t a k**, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamieťa.

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 4. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-131, **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Krajský súd v Bratislave napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 25. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-142, **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 9. mája 2014, č. k. 19C/201/2012-190, v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením zo dňa 17. októbra 2013, č. k. 19C/201/2012-81, súd prvého stupňa prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o porušení práva na zákonného sudcu. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 109 ods. 1, 2 a § 135 O.s.p. a vecne tým, že posúdenie otázky porušenia práva žalobcu na zákonného sudcu uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2012, č. k. 2NcC/47/2012-25, na základe ústavnej sťažnosti podanej žalobcom na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorú súd prvého stupňa nemôže sám posúdiť v rámci konania, môže mať význam pre rozhodnutie v prejednávanej veci. V tejto súvislosti uviedol, že nález Ústavného súdu Slovenskej republiky by mohol viesť k zrušeniu predmetného uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2NcC/47/2012-25, ktorým bolo rozhodnuté, že sudkyňa JUDr. Katarína Fakanová

nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/201/2012.

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podala odvolanie žalovaná a navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že návrh na prerušenie konania zamietne alternatívne, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie považovala za nezákonné, nepreskúmateľné, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci a nemajúce podklad vo vykonanom dokazovaní. V prvom rade poukázala na skutočnosť, že výrok napadnutého uznesenia je nevykonateľný, pretože rozhodnutie ústavného súdu, do právoplatnosti ktorého má byť konanie prerušené, resp. konanie, ktoré má smerovať k jeho vydaniu, nie je jednoznačne a nezameniteľne identifikované, napr. spisovou značkou. Navyše podľa formulácie výroku napadnutého uznesenia sa podľa žalovanej javí, že konanie bude stále (t. j. navždy) prerušené v prípade, ak o ústavnej sťažnosti bude rozhodnuté inak ako konštatovaním, že došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, teda napr. odmietnutím sťažnosti a pod. Vytýkala tiež súdu prvého stupňa, že neuviedol, podľa ktorého ustanovenia konanie prerušil, hoci odcitoval § 109 ods. 1, 2 O.s.p.. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia podľa žalovanej vyplýva, že súd prvého stupňa sám pri prerušení konania nemal zodpovedne vyriešenú otázku, podľa akého ustanovenia právneho predpisu rozhodol, či podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. alebo podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže v jednej vete odôvodnenia odkázal na dva navzájom vylučujúce sa dôvody prerušenia konania. Žalovaná zároveň zastávala názor, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. K záveru súdu prvého stupňa, že na Ústavnom súde SR prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, namietala, že fotokópia podania (sťažnosti) adresovaného Ústavnému súde bez odtlačku prezenčnej pečiatky preukazujúcej doručenie podania adresátovi nie je spôsobilým dôkazom na preukázanie prebiehajúceho konania na Ústavnom súde SR ani na akomkoľvek inom súde. Súd prvého stupňa preto ku dňu vydania uznesenia o prerušení konania nemohol z vykonaného dokazovania prijať ako preukázaný záver, že žalobca podal sťažnosť na Ústavný súd SR. Žalovaná tiež mala za to, že prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR v danom prípade nie je dôvodom na prerušenie konania. Poznamenala, že o zaujatosti a vylúčení sudcov príslušného súdu sa v zásade rozhoduje v konaní, v ktorom sa rozhoduje o veci samej, pričom v danej veci sa rozhodlo uznesením Krajského súdu v Bratislave, o ktorom platí prezumpcia správnosti a zákonnosti a súd prvého stupňa má povinnosť ho rešpektovať. Nespokojnosť žalobcu s týmto rozhodnutím vyjadrená podaním ústavnej sťažnosti preto nemôže byť dôvodom na prerušenie konania. Žalovaná podotkla, že nie je možné v jednom konaní úspešne opakovaně namietat zaujatosť, a to najmä v prípade, ak sa o nej už právoplatne rozhodlo v súlade so zákonom, na základe podanej námietky zaujatosti a zákonom predpokladaným postupom. Pri prijatí záverov žalobcu by sa podľa nej zo súdneho konania stal nekonečný proces, ktorého rozhodnutia by napriek ich právoplatnosti mali len dočasný charakter, čo je v rozpore s cieľom a účelom občianskeho súdneho konania stanoveným v § 3 O.s.p. a vedie k stavu právnej neistoty. V závere svojho odvolania žalovaná opätovne upozornila na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 388/2013 zo dňa 20.06.2013, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného rozhodoval aj o sťažnosti žalobcu, ktorou namietal porušenie práv uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2NcC/47/2012 zo dňa 15.10.2012, pričom sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Táto skutočnosť podľa žalovanej jednoznačne preukazuje záver, že v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa o prerušení konania na jeho prerušenie nebol daný dôvod, keďže už bolo rozhodnuté o predmetnej ústavnej sťažnosti, a to ešte pred samotným návrhom žalobcu na prerušenie konania. Dôvody prerušenia konania prezentované súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia tak nemali podklad vo vykonanom dokazovaní.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa v prejednávanej veci domáha voči žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 495 eur v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II. Žalobca v konaní podaním zo dňa 10.10.2013 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň s poukazom na § 109

ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2012, sp. zn. 2NcC/47/2012. Krajský súd v Bratislave uvedeným uznesením rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II, s výnimkou JUDr. Paulíny Pacherovej, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp. zn. 19C/201/2012.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa došiel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky pre prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konania), ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu nedostatočne zistil skutkový stav pre rozhodnutie o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Ako správne namietala žalovaná vo svojom odvolaní, žalobca nepredložil súdu prvého stupňa žiaden dôkaz o faktickom podaní predmetnej ústavnej sťažnosti, keď ju predložil bez opatrenia prijímacou pečiatkou podateľne Ústavného súdu Slovenskej republiky, príp. potvrdenia o podaní na poštovú prepravu. Súd prvého stupňa preto pred rozhodnutím o prerušení konania mal správne zisťovať, či na Ústavnom súde Slovenskej republiky skutočne prebieha konanie, do skončenia ktorého žalobca navrhoval prerušenie konania v prejednávanej veci a tiež jeho stav. Odvolací súd však má za to, že súd prvého stupňa tieto skutočnosti dostatočne neskúmal, nakoľko ako vyplýva z Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, priloženého žalovanou k podanému odvolaniu, o ústavnej sťažnosti žalobcu na porušenie jeho základných práv uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2012, sp. zn. 2NcC/47/2012, už bolo v čase vydania napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa rozhodnuté. Ústavný súd Slovenskej republiky uvedeným uznesením okrem iných aj predmetnú sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už toto bolo skončené.

Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že podmienky pre prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. by neexistovali ani z dôvodu, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nepreskúmava ju ústavný súd v konaní o sťažnosti žalobcu namietajúceho porušenie svojich základných práv. Rozhodnutie súdu prvého stupňa v danej veci preto nezávisí od otázky, ktorú by bol oprávnený riešiť Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti. Taktiež neprebíhalo žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci. Predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu totiž nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 17. októbra 2013, č. k. 19C/201/2012-81, zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o predmetnej ústavnej sťažnosti žalobcu zamietol.

Napadnutým rozsudkom zo dňa 4. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-131, súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 125 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 495 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho

úradného postupu Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá mu vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom Š. Q.. Zároveň zamietol návrh na prerušenie konania. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalobca podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 27.02.2014 žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu, že v konaní doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne navrhol prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyvlúčenia sudcu povereného prejednávaním veci.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že dňa 04.08.2010 mu bola doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.06.2010 pre exekučný titul - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 17.03.2010, č. k. SR 00883/10, vydaného v prospech žalobcu ako oprávneného proti povinnému Š. Q., nar. XX.XX.XXXX. Vec bola na súde prvého stupňa vedená pod sp. zn. 0Er/670/2010. Uznesením zo dňa 06.12.2010, č. k. 0Er/670/2010-8, súd prvého stupňa žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti úrokov z omeškania zamietol pre rozpor úrokov z omeškania priznaných rozhodcovským rozsudkom s dobrými mravmi a s platným právom. Dňa 07.12.2010 vydal súd prvého stupňa poverenie č. 5102 089011*, ktorým poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti povinného zaplatiť istinu 760,20 eur s príslušenstvom. Žalobca v žalobe tvrdil, že exekučný súd - súd prvého stupňa nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V dôsledku toho mala žalobcovi vzniknúť majetková škoda vo výške 125 eur. Majetková škoda podľa žalobcu pozostáva z účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, konkrétne nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu a na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15 eur. Žalobca si zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 495 eur, keď samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za dostatočné zadostučinenie vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 a § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ako aj § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Z vykonaného dokazovania podľa súdu prvého stupňa vyplynulo, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému Š. Q., sp. zn. 0Er/670/2010, súd prvého stupňa rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 125 dňoch od podania žiadosti, zároveň však žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol. Napriek skutočnosti, že exekučný súd nerozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od podania žiadosti, súd prvého stupňa dospel k záveru, že nedošlo k jeho nesprávnemu úradnému postupom, keďže exekučný súd nebol viazaný lehotou stanovenou v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Poukázal na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podľa ktorého 15-dňová lehota neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým sa okrem iného mení Exekučný poriadok, pritom vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov podľa súdu prvého stupňa nebol splnený už prvý predpoklad zodpovednosti

štátu za škodu, keďže nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu prvého stupňa ako exekučného súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Podobne neboli splnené ani ďalšie kumulatívne predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Čo sa týka náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, súd prvého stupňa mal za to, že aj v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd prvého stupňa poukázal na to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou. Ide iba o jednostranné tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Z exekučného spisu totiž urgencie zo strany žalobcu súd prvého stupňa nezistil a žalobca ich ani nezdokladoval. K argumentácii žalobcu, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nemohol korešpondenčne predložiť účtovné doklady preukazujúce škodu, súd prvého stupňa mal za to, že od začiatku konania (27.09.2012) mal žalobca dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov aj inou ako korešpondenčnou cestou. Dôkazné bremeno však neunesol. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť jej preukázania. Žalobca svoje tvrdenia, že nezákonným zásahom bola vyvolaná situácia, ktorá ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, ničím nepreukázal ani nekonkretizoval. K argumentácii žalobcu, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca nevyužil svoje zákonné možnosti a neurogoval vydanie rozhodnutia na súde ani nepodal sťažnosť na prípadné prieťahy v exekučnom konaní. Okrem toho v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo, nie je daná príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011). Súd prvého stupňa sa v tomto smere stotožnil s argumentáciou žalovanej a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal ani existenciu nemajetkovej ujmy. Napokon žalobca podľa súdu prvého stupňa nepreukázal ani existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu ako tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázal totiž, že tvrdené náklady by mu nevznikli aj tak. V nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, keďže nepreukázal splnenie ani jedného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zároveň súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ako nedôvodný vyhodnotil aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Z úradnej činnosti mal totiž za preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.6.2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, bola predmetná sťažnosť žalobcu pre porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2NcC/47/2012 z 15.10.2012 odmietnutá pre nedostatok právomoci. Predmetné konanie na ústavnom súde bolo teda právoplatne skončené. Súd prvého stupňa navyše uviedol, že podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť alebo fakultatívnu možnosť súdu prerušiť konanie. Dodal, že o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave zo dňa 15.10.2012, č. k. 2NcC/47/2012-25.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnej žalovanej nepriznal, keďže jej žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na opätovné prejednanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny s nimi spájané, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. To, že krajský súd v označených skutočnostiach nezhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, podľa žalobcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti nie je možné tohto sudcu považovať za nestranného, a to aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (príkladmo poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24), ako aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto podľa neho nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci súdom prvého stupňa (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že súd prvého stupňa sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu súd prvého stupňa sa dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je pritom dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd vydal poverenie, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Ďalej žalobca poukázal na zásadu kontradiktórnosti a namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa podľa žalobcu porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Poznamenal, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, pričom len také listiny by mohli slúžiť ako dôkaz. Ku skutočnosti, že žalovaná sa vo veci napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila žalobca uviedol, že súd prvého stupňa mal preto rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. na základe žalobcom tvrdeného skutkového stavu. Súd prvého stupňa však namiesto toho bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil a následne vo veci meritórne rozhodol. Žalobca taktiež namietal, že súd prvého stupňa úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, ako aj poštovných a telekomunikačných výdajov, a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa neho vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd prvého stupňa dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Nesúhlasil ani s tvrdením súdu prvého stupňa, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by súd rozhodol o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Podotkol, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť, a teda ani znášať náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Žalobca poukázal na skutočnosť, že pri vyčíslení majetkovej škody vychádzal z účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nebolo možné korešpondenčne predložiť, obdobne ako pracovné a obchodné zmluvy. Dôkazy o výške majetkovej škody, vrátane znaleckého posudku, ktorý si nechal vyhotoviť, chcel predložiť v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania, avšak súd prvého stupňa

dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy vrátane tých, ktoré vznikli po podaní žaloby v dôsledku narastania škody. K nemajetkovej ujme žalobca vytykal súdu prvého stupňa, že vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase, hoci sám súd prvého stupňa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že práva žalobcu boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Za irelevantné považoval úvahy súdu prvého stupňa o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, keďže súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, taktiež úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, keď podnikateľské riziko nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom, ako aj úvahy o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, pretože tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu. Mal za to, že všetky problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 04.03.2014. Predvolanie na toto pojednanie bolo žalobcovi doručené dňa 15.01.2014 (viď doručka na č. I. 105). Dňa 27.02.2014 elektronickým podaním žalobca odoslal súdu prvého stupňa podanie (č. I. 116), ktorým požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 Ústavy SR, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním veci, navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V predmetnej veci takúto ústavnú sťažnosť žalobcu ústavný súd odmietol uznesením zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, a teda v čase pred rozhodnutím súdu prvého stupňa, resp. ešte aj pred doručením predvolania na pojednanie vytyčené na deň 04.03.2014. Z toho vyplýva, že prípadný dôvod na odročenie pojednávania nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na pojednanie vytyčené na deň 04.03.2014 bolo žalobcovi už niekoľko mesiacov zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Zároveň žalovaná svoju neprítomnosť na pojednaní ospravedlnila podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.02.2014 s tým, že nežiada o odročenie pojednávania. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 04.03.2014 vo veci pojednával a meritorne rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) s prihliadnutím na obsah spisu a na dosiaľ vykonané dôkazy. Tento postup súdu prvého stupňa bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. a súd prvého stupňa ním neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Odvolací súd poznamenáva, že žalobca bol aj riadne poučený o procesných právach účastníka konania, vrátane možnosti postupu súdu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. ešte spolu s predvolaním na pojednanie vytyčené na deň 17.10.2013 (viď doručka na č. I. 49), na ktorom bolo iba prerušené konanie a zamietnutý návrh na spojenie vecí.

Nedôvodná je aj odvolacia námietka žalobcu, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Odvolací súd k tejto argumentácii žalobcu uvádza, že uznesením zo dňa 15. októbra 2012, č. k. 2NcC/47/2012-25, rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II (vrátane zákonnej sudkyne JUDr. Kataríny

Fakanovej), nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci, s výnimkou sudkyne JUDr. Paulíny Pacherovej, ktorá je vylúčená. Súčasne odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že ako bolo uvedené vyššie ústavná sťažnosť žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu bola v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 388/2013-11 zo dňa 20. júna 2013).

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd má zhodne so súdom prvého stupňa za to, že žalobca nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ako správne uvádza súd prvého stupňa, už prvý predpoklad, nesprávny úradný postup, nebol splnený. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 sa za nesprávny úradný postup okrem iného považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca sa v danej veci domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II ako exekučného súdu sp. zn. 0Er/670/2010 vyplýva, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 00883/10 vydaného Slovenskou rozhodcovskou, a. s. dňa 17.03.2010 na exekučný súd dňa 04.08.2010 a exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 07.12.2010. Súd prvého stupňa však správne poukázal na znenie ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd, z ktorého vyplýva, že zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti na vydanie poverenia sa nevzťahuje na exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku, pričom exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku je aj rozhodcovský rozsudok (viď Dôvodová správa k čl. II bodu II zákona č. 102/2011 Z. z., ktorým bol s účinnosťou od 01.06.2011 do ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku výslovne vložený aj rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul). Z uvedeného je zrejmé, že súd prvého stupňa pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie nebol v danej veci viazaný 15-dňovou zákonnou lehotou od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, a teda vydaním poverenia až po jej uplynutí neporušil žiadnu zákonnú lehotu a nedošlo k žiadnemu nesprávne úradnému postupu.

Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Paušálne vyčíslenie nákladov na správu a udržateľnosť pohľadávky bez ďalšieho nie je dôkazom o vzniku a výške škody. Napokon žalobca ani ich vynaloženie v konkrétnom prípade nepreukázal, čím neunesol dôkazné bremeno v konaní. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani odvolacie námietky žalobcu ohľadom toho, že postupom súdu prvého stupňa mu mala byť odňatá možnosť konať pre súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, okrem iného aj znalecký posudok. Odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 prvá veta v spojení s ods. 4 O.s.p., podľa ktorého je povinnosťou účastníka konania predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, o čom bol žalobca aj riadne poučený už spolu s predvolaním na pojednávanie vytyčené na deň 17.10.2013. Žalobca si však túto svoju povinnosť napriek vedomosti o vytyčenom termíne pojednávania, ktorého sa z vlastnej vôle nezúčastnil, nesplnil a neoznačil žiadne dôkazy, z ktorých mala vyplývať výška ním uplatnenej škody. Súdu prvého stupňa žalobca nepredložil ani znalecký posudok, ktorý si za týmto účelom údajne dal vypracovať. V zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. bol pritom súd prvého stupňa povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť na vykonanie procesných úkonov a účasti na pojednávaní, avšak nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. prípadný dôvod, pre ktorý žiadal o odročenie pojednávania, neexistoval ani v čase jeho nariadenia a iný dôležitý dôvod žalobca neuviedol, súd prvého stupňa nepochybil, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na obsah spisu aj vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemôže byť nárokom v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože takýto nárok môže vzniknúť iba fyzickej osobe. V tejto časti preto zrejme ide o nárok na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby v zmysle § 19b ods. 3 Obč. zák. Odvolací súd je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že by postupom žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti žalobcu. Treba uviesť, že žalobca v konaní ani netvrdil, že by v dôsledku ním namietaného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti.

Právne bezvýznamné sú aj odvolacie námietky žalobcu, že nakoľko sa žalovaná k jeho žalobe napriek výzve súdu prvého stupňa nevyjadrila, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že z obsahu spisu vyplýva, že právnenému zástupcovi žalobcu bolo vyjadrenie žalovanej k žalobe (č. I. 53) doručené dňa 13.11.2013 (doručenka na č. I. 91). Žalobca zrejme nevenoval dostatočnú pozornosť priebehu konania, keď vo svojom odvolaní namietal aj skutočnosti a vytyka súdu prvého stupňa také pochybenia, ktoré z napadnutého rozsudku nevyplývajú, resp. ktoré sú podľa obsahu spisu jednoznačne nedôvodné a pokiaľ by žalobca mal dostatočné vedomosti o danom konaní, musel by o nich vedieť.

Napokon neobstojí ani argument žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Podľa odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj náležite interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, či právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Súd prvého stupňa zároveň v napadnutom rozsudku dospel aj k správnenému záveru, že v danej veci neboli dané dôvody na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (obligatórne prerušenie konania) ani v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania). Odvolací súd v tomto smere poukazuje na skutočnosť, že ako vyplýva z obsahu spisového materiálu (č. I. 120) a ako správne uvádza aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, ústavná sťažnosť žalobcu, predmetom ktorej bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2012, sp. zn. 2NcC/47/2012, bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, odmietnutá pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Z toho je zrejme, že tak v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako aj už v čase podania tohto návrhu (elektronicky dňa 27.02.2014) na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti žalobcu neprebiehalo. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, keďže toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak odvolacie námietky žalobcu v tomto smere nie sú dôvodné a súd prvého stupňa nepochybil, keď v napadnutom rozsudku súčasne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vo výroku vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením zo dňa 25. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-142, súd prvého stupňa nevyhovel opätovnej žiadosti žalobcu o vrátenie súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáhal zaplata sumy 125 eur z titulu náhrady majetkovej škody a sumy 495 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu prvého stupňa. V žalobe žalobca žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov súdu prvého stupňa z prejednávania a rozhodovania veci, keďže tento súd zapríčinil svojim nelegálnym konaním žalobcovi vznik škody. Odvolací súd uznesením zo dňa 15.10.2012, č. k. 2NcC/47/2012-25, rozhodol, že sudcovia súdu prvého stupňa nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, s výnimkou JUDr. Paulíny Pacherovej, ktorú z jej prejednávania a rozhodovania vylúčil. Uznesením zo dňa 5.10.2012, č. k. 19C/201/2012-17, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti 66 eur v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. Uvedené uznesenie na odvolanie žalobcu odvolací súd potvrdil uznesením zo dňa 29.11.2012, č. k. 14Co/549/2012-29. Dovolanie žalobcu proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením zo dňa 25.06.2013, č. k. 4Cdo/107/2013-46. Žalobca súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti zaplatil dňa 28.01.2014. Podaním zo dňa 07.10.2013 žalobca žiadal o vrátenie súdneho poplatku za vznesenú námietku zaujatosti vo výške 66 eur, resp. o zrušenie uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť tento poplatok. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 22.11.2013, č. k. 19C/201/2012-96 tejto žiadosti žalobcu nevyhovel. Následne podaním zo dňa 19.2.2014 žalobca, po tom ako predmetný súdny poplatok zaplatil, opätovne žiadal o jeho vrátenie. Poukázal na to, že nepodal žiadnu námietku zaujatosti a súd prvého stupňa ako aj odvolací súd proti jeho výslovne prejavenej vôli posúdili jeho prejav ako námietku zaujatosti napriek tomu, že nemala zákonné náležitosti. Ďalej žalobca uviedol, že odvolací súd po obsahovej stránke tejto (ne)námietke zaujatosti vyhovel a vylúčil z konania a rozhodovania vo veci najmenej jedného sudcu súdu prvého stupňa. Preto (ne)námietka zaujatosti bola podaná dôvodne a v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. mu má byť vrátený súdny poplatok, resp. má dôjsť k zrušeniu uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Na základe týchto skutočností a s poukazom na ust. § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. dospel súd prvého stupňa k záveru, že žiadosť žalobcu o vrátenie súdneho poplatku za námietku zaujatosti nie je dôvodná. Súd prvého stupňa pridŕžajúc sa názoru odvolacieho súdu vychádzal z toho, že zo žiadosti žalobcu o prikázanie veci inému súdu vyplýva, že uplatnil námietku zaujatosti všetkých sudcov súdu prvého stupňa v zmysle § 14 a § 15a O.s.p. a z dôvodu ich vylúčenia z rozhodovania veci sa domáhal prikázania veci inému súdu podľa § 12 ods. 1 O.s.p. Poukázal tiež na tvrdenia žalobcu, že odvolací súd ním podanej námietke zaujatosti vyhovel, keď z konania a rozhodovania vo veci vylúčil najmenej jedného sudcu súdu prvého stupňa, na základe čoho by mu mal byť súdny poplatok vrátený. Súd prvého stupňa však napriek skutočnosti, že sudkyňa JUDr. Paulína Pacherová bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci, mal za to, že námietka zaujatosti vznesená žalobcom nebola uplatnená odôvodnene. V zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. totiž podľa súdu prvého stupňa bola námietka zaujatosti uplatnená odôvodnene a poplatok za jej uplatnenie sa vráti v prípade, že je vylúčený sudca, ktorý vec prejednáva a rozhoduje, resp. sú vylúčení všetci sudcovia príslušného súdu. Súd prvého stupňa pritom poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci odvolací súd nevyhovel návrhu žalobcu na prikázanie tejto veci inému súdu a ani nevylúčil sudkyňu, ktorá túto vec prejednáva a rozhoduje. Preto nebol dosiahnutý účel námietky zaujatosti, a to aby vec neprejednával sudca, ktorému bola podľa rozvrhu práce pridelená. Námietku zaujatosti vznesenú žalobcom tak súd prvého stupňa nepovažoval za dôvodnú a nevyhovel jeho žiadosti o vrátenie súdneho poplatku.

Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie alternatívne, aby ho zmenil tak, že mu vráti zaplatený súdny poplatok 66 eur za námietku zaujatosti v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 19C/201/2012. Uviedol, že o zaplata súdneho poplatku žiadal z dôvodu podľa § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., keďže ním podaná námietka zaujatosti bola zo strany krajského súdu vyhodnotená ako dôvodná a na jej základe došlo k vylúčeniu aspoň jedného sudcu Okresného súdu Bratislava II. Vytýkal súdu prvého stupňa, že dospel k nesprávnemu záveru, že námietka zaujatosti je dôvodná len vtedy, ak dôjde k vylúčeniu sudcu, ktorý je aktuálne konajúcim sudcom. Na rozdiel od obvyklých situácií v konkrétnych okolnostiach danej veci uviedol, že nepodal námietku zaujatosti, ale takto ju posúdil okresný aj krajský súd. Poznamenal, že svojím podaním žiadal vylúčiť všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II a nielen jedného, vo veci práve konajúceho sudcu, pričom krajský súd rozhodol o vylúčení aspoň jedného sudcu, ktorý však nie je práve vo veci konajúcim sudcom. Na základe uvedeného mal za to, že jeho (ne)námietka zaujatosti bola odôvodnená, keďže krajský súd nekonal z úradnej povinnosti či vlastnej iniciatívy, ale na jeho podnet. Bez jeho

(ne)námietky zaujatosti by nedošlo k vylúčeniu aspoň jedného sudcu. Zastával názor, že pri hodnotení dôvodnosti námietky zaujatosti je pritom bez významu či došlo k zmene zákonného sudcu alebo nie. Na podporu svojich argumentov žalobca poukázal na dôvodovú správu z roku 2005 k novele zákona č. 621/2005 Z. z., ktorou bol zavedený súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti, podľa ktorej by poplatok za námietku zaujatosti mal mať povahu kaucie, ktorá by sa mala poplatníkovi vrátiť, ak námietku podal dôvodne. Uviedol, že jednou námietkou zaujatosti uplatňuje pochybnosť o zaujatosti všetkých sudcov príslušného súdu. Preto ak v prípade jedného sudcu je preukázaná pochybnosť o zaujatosti a dôjde k jeho právoplatnému vylúčeniu, potom nemožno tvrdiť, že námietka zaujatosti voči všetkým sudcom príslušného súdu nebola podaná odôvodnene. Z tohto dôvodu je tak podľa žalobcu potrebné vrátiť aj poplatok s povahou kaucie v celej výške, pretože nemožno tvrdiť, že by námietka zaujatosti nebola odôvodnená vôbec a úprava čiastočného vracania súdneho poplatku v zákone o súdnych poplatkoch chýba. Podotkol, že účelom námietky zaujatosti bolo, aby nerozhodoval žiaden zo sudcov príslušného súdu, nie ako tvrdí súd prvého stupňa, aby vec nerozhodoval sudca, ktorému bola pridelená rozvrhom práce. Tento účel bol pritom čiastočne dosiahnutý, keď z prejednávania a rozhodovania veci bol vylúčený namietaný sudca, hoci nemal vec pridelenú na rozhodovanie rozvrhom práce. Nepridelenie veci rozvrhom práce totiž nevylučuje, že sa tak môže stať neskôr z rôznych dôvodov prekážok pre v súčasnosti konajúceho sudcu. Z uvedených dôvodov mal žalobca za to, že je nevyhnutné, aby mu bol vrátený súdny poplatok za dôvodne podanú námietku zaujatosti. V opačnom prípade by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 11 ods. 1 tretia veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov sa poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti vráti, ak bola námietka zaujatosti uplatnená odôvodnene; ak poplatok v takomto prípade ešte nebol zaplatený, súd uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť poplatok zruší.

V zmysle citovaného ustanovenia poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti sa vráti, ak bola námietka zaujatosti uplatnená odôvodnene. Žalobca sa svojou žalobou v prejednávanej veci domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody 125 eur a nemajetkovej ujmy 495 eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Žalobca súčasne v žalobe namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II a žiadal o prikázanie veci inému súdu z dôvodu vylúčenia všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II z prejednávania a rozhodnutia veci s odôvodnením, že Okresný súd Bratislava II zapríčinil svojím nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 5. októbra 2012, č. k. 19C/201/2012-17, bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66 eur v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia, pričom toto uznesenie bolo potvrdené aj uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29. novembra 2012, č. k. 14Co/549/2012-29 a dovolanie žalobcu voči uzneseniu odvolacieho súdu bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. júna 2013, sp. zn. 4Cdo 107/2013. Žalobca súdny poplatok zaplatil až potom, ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 22. novembra 2013, č. k. 19C/201/2012-96, nevyhovел jeho žiadosti zo dňa 7.10.2013 o zrušenie uznesenia súdu prvého stupňa zo dňa 05.10.2012, č. k. 19C/201/2012-17, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť. Následne žalobca podaním zo dňa 19.02.2014 opätovne požiadal o vrátenie súdneho poplatku a o tejto jeho žiadosti rozhodol súd prvého stupňa napadnutým uznesením tak, že ju zamietol.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia a oboznámení sa s obsahom spisu dospel zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že žiadosti žalobcu o vrátenie zaplateného súdneho poplatku za námietku zaujatosti nemožno vyhovieť.

Žalobca v prejednávanej veci vzniesol v žalobe v rámci jeho návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu nutnosti námietku zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Bratislava II. Krajský súd v Bratislave unesením zo dňa 15. októbra 2012, č. k. 2NcC/47/2012-25, z prejednávania a rozhodovania

danej veci vylúčil jedine sudkyňu JUDr. Paulínu Pacherovú a nevylúčil ostatných sudcov Okresného súdu Bratislava II JUDr. Dagmar Buchalovú, JUDr. Vladimíra Buchvalda, Mgr. Alenu Čákváriovú, JUDr. Ivanu Dančovou, JUDr. Gabrielu Donnerovú, JUDr. Katarínu Fakanovú, JUDr. Romana Farkaša, JUDr. Michaelu Frimmelovú, JUDr. Marcelu Gendelovú, JUDr. Katarínu Gašparovú, JUDr. Evu Bielikovú, JUDr. Milana Hupku, JUDr. Zuzanu Korčekovú, JUDr. Michaelu Krajčovou, JUDr. Blanku Malichovú, JUDr. Zlatu Mrázovú, Martu Murgašovú, JUDr. Oľgu Nižňanskú, JUDr. Ľubicu Novotnú, JUDr. Bohuslava Padrtu, JUDr. Michaelu Pacherovú, PhD., JUDr. Karola Poslucha, JUDr. Alenu Roštárovú, JUDr. Alicu Ružbársku, JUDr. Gabrielu Sobolovskú, JUDr. Milana Staněka, JUDr. Martu Šašinkovú, JUDr. Moniku Školníkovú, JUDr. Janu Štěpáníkovú, JUDr. Patrika Števíka, JUDr. Petra Štífta, Danielu Terenovou a JUDr. Noru Vladovú. Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že námietka zaujatosti bola dôvodná, keďže došlo k vylúčeniu aspoň jedného sudcu. Práve naopak, z uvedeného je zrejmé, že námietka zaujatosti vznesená žalobcom v žalobe nebola podaná odôvodnene, keďže z prejednávania a rozhodovania danej veci neboli vylúčení všetci sudcovia Okresného súdu Bratislava II, resp. ani vo veci konajúca zákonná sudkyňa. Zákonný inštitút vylúčenia sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre jeho zaujatosť predstavuje garanciu ústavného práva na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným a nezávislým súdom. Vylúčenie jedinej sudkyne Okresného súdu Bratislava II nemalo v danej veci za následok zmenu osoby zákonného sudcu a ani prikázanie veci inému súdu z dôvodu nutnosti. Účel sledovaný žalobcom podanou námietkou zaujatosti, resp. návrhom na prikázanie veci inému súdu z dôvodu zaujatosti všetkých sudcov súdu prvého stupňa (prikázanie veci z dôvodu nutnosti) tak nebol dosiahnutý. Nedošlo totiž k vylúčeniu všetkých sudcov súdu prvého stupňa a v dôsledku toho ani k prikázaniu veci na prejednanie inému súdu. Vec navyše nebol odňatá ani zákonnému sudcovi konajúcemu v predmetnej právnej veci. Len z tohto pohľadu bolo potom potrebné posudzovať dôvodnosť námietky zaujatosti vznesenej žalobcom. Inými slovami žalobca nebol vo svojom návrhu na prikázanie vecí inému súdu úspešný, preto nebol naplnený zákonný dôvod na vrátenie súdneho poplatku za podanú námietku zaujatosti (§ 11 ods. 1 tretia veta zákona o súdnych poplatkoch). Námietka zaujatosti by bola v danej veci vznesená dôvodne jedine v prípade, ak by boli rozhodnutím krajského súdu vylúčení všetci sudcovia Okresného súdu Bratislava II a z dôvodu ich vylúčenia by tento súd nemohol vo veci konať a musela by byť prikázaná inému súdu ako Okresnému súdu Bratislava II, ako to žiadal žalobca vo svojej žalobe.

Z týchto dôvodov ani odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvého stupňa a odvolací súd preto napadnuté uznesenie zo dňa 25. marca 2014, č. k. 19C/201/2012-142, ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Odvolacie námietky žalobcu preto nie sú spôsobilé ovplyvniť správnosť napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Napadnutým uznesením zo dňa 9. mája 2014, č. k. 19C/201/2012-190, súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 04.03.2014, č. k. 19C/201/2012-131 a za vyhotovenie rovnopisu predmetného odvolania s prílohami urobeného elektronickými prostriedkami v sume 21,50 eur (20 eur + 1,50 eur) v lehote 10 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Súdny poplatok súd prvého stupňa vyrubil podľa položiek č. 7a a 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a podľa obsahu odvolania ním napadol uloženie súdneho poplatku 20 eur za podané odvolanie. Žiadal, aby súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 210a O.s.p. tomuto odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady a v prípade, ak tento postup nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu bez náhrady zrušil odvolací súd. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Uviedol, že v zmysle pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Spoplatneniu teda podľa žalobcu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, nepodliehajú mu aj ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Žalobca však podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, pričom súd prvého stupňa nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Z tohto dôvodu mal za to, že nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho

poplatku za podané odvolanie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Zastával názor, že uložením poplatkovej povinnosti v prípade, kedy ju nemal, došlo k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2, a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Okrem toho žalobca poukázal na ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého sa z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Keďže v danom prípade žalobu podal na súd pred 1.10.2012, konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Poznamenal, že do 30.09.2012 bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vecne oslobodené od poplatku.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vyberá súdny poplatok 20 eur.

Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zákona č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zákona č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. Do 30.09.2012 konanie o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nebolo uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a v ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30.09.2012 bolo výslovne uvedené, že toto konanie je vecne oslobodené od súdnych poplatkov. S účinnosťou od 01.10.2012 však bolo uvedené ustanovenie zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z. Tento typ konania tak od 01.10.2012 už nie je vecne oslobodený od súdnych poplatkov.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27.09.2012 domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a dňa 07.05.2014 podal elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 04.03.2014, č. k. 19C/201/2012-131. Podaním odvolania tak žalobcovi vznikla v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť. Vzhľadom na znenie ust. § 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb., podľa ktorého, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni, by žalobcovi v súvislosti s § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. nebolo možné uložiť povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by ho podal pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., ktorým bola zavedená položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, t. j. pred 01.10.2012. Z vyššie uvedeného však vyplýva, že v prejednávanej veci odvolacie konanie začalo už za účinnosti zákona č. 71/1992 Zb. v znení zákona č. 286/2012 Z. z. Žalobcovi preto podaním odvolania vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie vo výške 20 eur v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom v čase podania odvolania. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že žalobca podal žalobu na súd ešte pred 01.10.2012, dňa 27.09.2012, keďže odvolacie konanie bolo nepochybne začaté až po tomto dátume. Rovnako nedôvodné sú aj odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa svojvoľného rozširovania okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti súdom prvého stupňa. Z ust. § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. totiž priamo vyplýva, že za odvolacie konanie vo veci samej sa poplatok vyberá podľa rovnakej sadzby ako poplatok za konanie v prvom stupni. Pokiaľ teda v položke 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená výška poplatku zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur, je v nadväznosti na uvedené potrebné v rovnakej výške vybrať súdny poplatok aj v odvolacom konaní. Nejde pritom o rozširovanie okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, keďže v Sadzobníku súdnych poplatkov je jednoznačne stanovená sadzba súdneho poplatku za konanie na prvom stupni a podľa § 6 ods. 2 druhá veta zákona č. 71/1992 Zb. tak možno určiť aj sadzbu súdneho poplatku za odvolacie konanie. Neobstojí teda ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.3.2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007, ktorý sa vzťahuje na odlišný skutkový základ a v danej veci nie je aplikovateľný.

Z týchto dôvodov má odvolací súd za to, že uznesenie súdu prvého stupňa je v napadnutej časti vecne aj právne správne. Zároveň spĺňa aj náležitosti vyplývajúce z ust. § 169 ods. 1 O.s.p., keď je z neho zrejmy dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob a platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti, ako aj príslušná položka Sadzobníka súdnych poplatkov, na základe ktorej bol súdny poplatok vyrubení. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 20 eur ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

V časti, ktorou súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu predmetného odvolania s prílohami urobeného elektronickými prostriedkami vo výške 1,50 eur, uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 9. mája 2014, č. k. 19C/201/2012-190, nebolo napadnuté odvolaním a nadobudlo právoplatnosť.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.